

3714г., Слънчевата система

-Джон, открихме нещо.

Джон се отзова веднага. От седмици бяха в тази система, а още не бяха открили нищо. Единственото, което знаеха, бе, че има осем планети, които обикалят звездата. Беше пратил разузнавателни кораби до всяка една от тях, но до този момент все още нямаше информация за съществуващ или съществувал живот.

-Открихме следи от живот на една от планетите – говореше научният лейтенант на екипа му – Няма оцелели, но открихме полуразрушени сгради и следи от някогашни пътища. Открихме няколко по-големи запазени постройки, които изглежда са били в големи градове.

-Можем ли да посетим планетата и коя от тях е, всъщност?

-M76, но има малък проблем.

-И какъв е той?

-Планетата е замръзнала... и подозирам, че това е причината за изчезването на цивилизацията. Всъщност съм почти напълно сигурен.

-Родни, не можеш да си „почти напълно“ сигурен. А и обикновено грешиш, като даваш предположения, без да си проучил нещата.

-Стига! Какво друго може да е?

-Може да са ги изяли извънпланетни чудовища.

Предположението на Родни развесели Джон и накара Родни да направи гримаса.

-Послушай Ронан, Родни. – смехът се усещаше в гласа му, - може още да са там и да патрулират.

-Не е смешно, да знаете. Освен това не открихме никакви живи форми, само лед и замръзнала стомана.

-Значи отиваме да разгледаме. Може пък да има нещо интересно. А ти не искаше да идваш.

-И все още не искам, но вече е късно, нали? Не знам защо въобще се съгласих да дойда.

-Защото Ронан каза, че ще те принуди със сила. А и любимият ни командир реши, че трябва да потърси евентуалните си предци.

-Да и те са в друга галактика, ей така, за спорта и не са се свързали с нас по невнимание – сарказма на Родни не направи не направи никакво впечатление.

-Няма значение. Инструкциите бяха ясни. Трябва да отидем и да разузнаем. А ти идваш с нас.

-Че защо съм ви аз??

-Защото си учен и ще ни помогнеш ако намерим някакви сложни машинарии там.

-Страхотно! Ще се разхождаме в огромни преспи сняг на температури близки до -40°C и то само ако сме в осветената половина на планетата.

След няколко часа всичко беше готово. Заедно с Джон, Родни и Ронан на М76 отидоха и още шест души от IV екипа. Температурите наистина бяха много ниски, но това не се отрази на екипа, тъй като те предвидливо не излизаха от скачача – малкия боен кораб, с който бяха дошли. Всичко, което

видяха, бяха полуразрушени постройки. Очевидно не бяха разрушени от природните сили, но какво се беше случило? Не можеше да се разбере какво има под огромния пласт сняг и лед. Наоколо беше толкова бяло и тихо, че Джон настръхна. Дори Родни, който обикновено не си затваряше устата, беше онемял. Продължиха още известно време да разглеждат без никакъв напредък, когато изведнъж пред тях изникна огромна сграда. Можеше да побере в себе си петдесетина скачача, ако не и повече.

-Ще влезем вътре.

-Полудя ли?!? Как така ще влизаме?! А ако покривът се срути? Ще ни погребат живи!

-Няма да се срути. Сигурно вече стотици години е под снега, а вярвам, че още най-малко толкова ще е тук.

Джон насочи скачача към огромния отвор. Когато се приближиха видяха, че в горната част на сградата с няколко метрови букви пишеше „LAX”. Скачачът мина през входа и навлезе в обширното помещение. Вътре беше навял сняг, но под него изуменият екипаж откри ръждясали самолети. Те бяха изпочупени, но тъй като не бяха изложени на директна светлина и снеговалеж, се бяха запазили (доколкото изобщо нещо можеше да се запази на тази планета).

-Добре, слизаме да огледаме.

Екипажът се облече и тъкмо се готвеше да слиза, когато Джон изведнъж спря.

-Чакайте малко. Планетата годна ли е за живот още? Искам да кажа с кислород и така нататък.

-Естествено. Как иначе щях да се съглася да дойда? – Ронан изгледа Родни ухилено – Искам да кажа, доброволно...

Слязоха и се огледаха. На пръв поглед изглеждаше, че в тази зала има само самолети. Отначалото решиха че е някакъв хангар. После обаче Ронан откри една полузарита врата.

-Хей, открих нещо.

Екипът се запъти натам. Когато стигнаха до вратата, видяха, че е заключена.

-Какво ще правим сега? Родни? Някакви идеи?

-Че какво трябва да правим? Заключена е. Да си ходим. Студено ми е.

-Няма да си ходим. Има някакъв механизъм. Тук си, за да го разгадаеш.

-Да, но сигурно няма мощност, която да го захранва.

Родни разгледа така наречената ключалка и изведнъж спря като закован. Джон погледна, за да види какво му беше приковало погледа. Ключалката представляваше метална пластина, малко по-голяма от човешка длан. В средата имаше вертикално подобие на лампичка, но много по-тънко и черно на цвят.

-Я, виж ти, тази ключалка е същата като тези на Атлантис.

-Браво. Откри топлата вода.

-А ти казваше, че е невъзможно да имаме нещо общо с изчезнала цивилизация от друга галактика.

Родни приближи предпазливо ръката си към ключалката и я прокара по тънката вертикала, очаквайки нещо да се случи, но вратата се отвори без никакъв проблем. Учудващо, като се има предвид мъртвата от стотици години планета.

-Я каква приятна изненада! – вроденият оптимизъм на Джон зарази всички. Все пак това беше необикновена находка – Да влизаме. Дано да открием нещо повече, макар че и това е много.

Влязоха предпазливо, с извадени оръжия. Откриха стълбище, което слизаше под хангара. След него следваше широк коридор, който, щом стъпиха, се освети. Изглежда нямаше нищо друго освен вратата в другия му край. Насочиха се нататък и минаха през нея. Влязоха в зала, която накара Родни за пръв път, откакто бяха на М76, да се усмихне. Залата се освети и откри технологии, добре познати на екипа. Освен това температурата в нея беше около 20`С. Родни се разсъблече и се огледа. Тъкмо се насочваше към централния компютър, когато в центъра на залата на почти невидим пиедестал се появи, се появи холограма на човек. Родни извика леко, а целият екип насочи оръжията нататък. Джон мислено се зарадва за топлината в залата. Ужасно трудно му беше да се движи в огромното яке. Ронан беше най-напрегнат. Когато се поуспокоиха, след като разбраха, че нищо не ги заплашва, видяха, че холограмата ги гледаше усмихнато. Представляваше мъж, среден на ръст със светла коса и брада. Сините му очи гледаха изпод кръгли очила.

-Добре дошли на Земята.

Когато Джон се възвърна дар слово излезе напред, махайки с ръка на екипа да свали оръжията.

-Ами... добре заварили.

-Казвам се Хорн. Искам да изкажа поздравленията си към вас. Вие сте първите посетители след напускането на планетата. Но за това след малко. Сега моля разкажете ми откъде идвате и как решихте да ни посетите на тази замръзнала планета.

-Аз съм Джон Шепърт, водач на експедицията. Това е Родни Маккей, научният ни лейтенант, а до него е Ронан Декс. Останалите са от друг екип и играят ролята на наши придружители. Идваме от галактиката Пегас. Там живеем на планета, почти изцяло съставена от вода, а малкото суша, която имаме е изпълнена с гори. Нашият град плава в океана. Миролюбиви сме и сме тук с чисто изследователска цел. Търсим предците си, тъй като преди около година открихме, че ние не сме създали Атлантис – плаващия град.

-Мога да кажа само, че знам за това. Градът, в който сега живееете, е кораб, с който стигнахме до Пегас.

Джон гледаше като гръмнат. Не можеше да повярва на чутото.

-Как се стигна до там, че се преселихте в друга галактика? И защо планетата е такава?

-И до там ще стигна. Нека започна от началото. Беше преди стотици години. Ако трябва да съм точен – през 2107 година. Озоновият слой вече бе толкова тънък, че почти го нямаше. Ултравioletовите лъчи на звездата, която ние наричаме Слънце, вече свободно стигаха до Земята. Скоростта, с която се изсичаха горите, беше стотици пъти по-голяма от тази, с която скоро засадените растяха. Това беше огромен проблем, тъй като въглеродният диоксид започна да повишава процента си застрашително. И все пак за жителите на планетата Земя, „застрашително“ означаваше „умерено опасно“. Продължиха да използват автомобилите си и вредните газове, които те отделяха, в крайна сметка решиха нещата с озоновия слой. Но след време и те бяха забравени. Източниците на гориво се изчерпаха и може би ката беше по-добре. Към 2110г. учените откриха дълбоко в недрата на Земята неизчерпаеми източници на енергия, които бяха безопасни за околната среда, макар и всъщност вече да нямаше значение...

-Модули? – в Атлантис също имаше такива източници и Родни предположи, че са от тук.

-Модули? Да, изглежда така ги наричат сега. Когато ги намерихме, нямаше време да ги наименуваме. Както и да е. Когато открихме... а, модулите – Хорн се усмихна – цялата планета беше под напрежение. Както споменах, озоновият слой беше към края на „живота“ си и ултравиолетовите лъчи проникнаха на Земята. Първият шок от това настъпи през 2112г., когато една трета от населението на планетата, което и без това беше много, се разболя от рак на кожата, който по необяснима причина беше мутирал. Тази мутация го правеше по-опасен и по-болезнен от всеки друг. Дори СПИН-ът бледнееше пред него.

Следващата стъпка към гибелта беше топенето на ледниците. Остров Гренландия се стопи за по-малко от три години. Нивото на световния океан се покачи с пет сантиметра и това бе едва началото. Ледниците на Антарктида последваха бившия остров. Много държави, една от които Нидерландия, останаха под водата, тъй като бяха на „старото“ морско равнище. Ако това беше станало преди раковата епидемия, може би щеше да е по-добре. Но тогава вече нямаше значение. Населението на Земята беше намаляло до 5 млрд., а наводненията го намалиха до 4.

И това не беше единствената беда. Когато ледниците се стопиха, сладката вода, която се вля в океана, наруши теченията в него. Те от своя страна нарушиха въздушните течения. Резултатът беше ураганен вятър и тайфуни, разрушаващи Южна и Северна Америка. Когато два тайфуна се срещнеха, се обединяваха в един. Накрая на двата континента останаха само три тайфуна, но те бяха с ужасяващи размери. Много хора загинаха. Ние оцеляхме, защото имахме около 50 подземни зали като тази. Освен нас оцеляха и много от останалите велики държави. Започнахме надпревара в техниките и

технологиите. Още тогава трябваше да се обединим, но бяхме прекалено самонадеяни и алчни за власт, за да си сътрудничим.

След всички катаклизми, които ни сполетяха, населението намаля с хиляди пъти. Ракът, наводненията, ураганите. След това бяха вулканичните изригвания, които обгърнаха планетата в тъмнина и студ. От небето валеше вулканична прах. Тези, които не умряха от него, погинаха от глад. Но и в най-мрачните си дни не подозирахме, че нещото, което ще ни довърши, е толкова обикновено. И сега, като го казвам, знам, че „обикновено“ въобще не е подходяща дума, но нищо не мога да променя.

-И какво е това, което ви уби?

-Водата.

-Водата ли?

-По-скоро липсата и.

-Има толкова много вода наоколо. В снега, в облаците.

-Да, но е солена или замърсена. Или високо. Не мислехме, че ще свърши годната за пиене. Не потърсихме начин да си набавяме още. Приемахме я за даденост. И то в буквалния смисъл. Все пак три четвърти от планетата бяха вода.

В началото на хилядолетието всички бяха на вълна технологии. Почти всеки беше сигурен, че след сто-двеста години, за да се нахрани, ще трябва просто да глътне едно хапче. Че в дома му всичко ще е роботизирано, дори самият му дом. Вярваше, че автомобилите ще левитират над земята. Че хората ще носят едни и същи дрехи и прически и ще се раждат в епруветки.

Но както виждате, не стана така. Дори не се доближихме до тази картина. Учените се бяха съсредоточили в това да намерят друга годна за живот

планета, в която да преселим половината от деветмилиардното население, да за могат всички да живеят удобно. Целта им беше да построят високотехнологични летателни апарати, които да черпят енергия едва ли не от тъмната материя в космоса. Е, постигнаха напредък. Не чак такъв, но все пак голям.

-Атлантис.

-Точно така. Първоначалното му предназначение въобще не беше такова, но по-късно обстоятелствата наложиха ползването му като спасителна капсула.

Когато станаха всички унищожителни катаклизми, изведнъж усетихме грешката си. В стремежа си да се самоусъвършенстваме, бяхме забравили да пазим дома си. Когато изригнаха вулканите, няколкото хиляди, които останахме укрити в бункерите, бяхме складирали достатъчно храна и вода. Останахме няколко години така. От време на време някои излизахме на повърхността, но само за да видим, че нищо не се е променило към добро. Когато храната и водата привършиха, дойде време за последната война. Последните оцелели бяха от САЩ, Канада, Русия, Великобритания и Япония. Всеки нападаше всекиго с технологиите, които беше успял да моделира, сглоби и усъвършенства. Войната продължи две години, преди да разберем, че за да оцелеем, трябва да се обединим. Обединихме се в крайна сметка, но едва когато бяхме останали 130 души. Настанихме се в тази зала и се заехме да търсим източници на храна и вода. По това време американците бяха почти готови с Атлантис. Той беше в Атлантическия океан и само чакаше да бъде използван. Храна намерихме лесно. Заради вулканичната прах планетата беше като фризер. Лесно можехме да намерим някое добре запазено замръзнало животно. С водата беше далеч по-сложно. Старите източници на сладка вода бяха или замърсени необратимо, или бяла изчерпани, а от солената вода ожаднявахме дори още повече. Тогава решихме да се махнем. Взехме колкото се може повече модули и храна и

тръгнахме. Вода имаше на Атлантис, но тя не беше достатъчна. Необходимо беше по най-бързия начин да намерим планета с вода.

-А как стигнахте до Пегас?

-Не стигнахме.

-Как така не сте стигнали?!

-Пътувахме в Космоса половин година, когато осъзнахме, че няма да издържим дълго. Водата беше почти свършила. На човек се падаше по половин литър на ден и то в краен случай. Тогава решихме, че не можем просто така да се предадем. Заехме се да програмираме града дори след като умрем да продължи да пътува през Космоса и да сканира всяка планета за следи от вода. Ако намереше такава, то тогава щеше да се приземи на нея.

-Искаш да кажеш, че градът е бил абсолютно безлюден, когато е дошъл на планетата ни. Тогава от къде сме дошли ние? – Родни изглеждаше поразен.

-Както казах, в началото на хилядолетието хората мислеха, че ще се раждат в епруветки. Ние осъществихме фантазиите им. През последните пет месеца от живота си се заехме да направим камери, в които ода се родят и израснат наследниците ни.

-Ами водата?

-Цикълът щеше да започне с кацането на кораба на планета с много вода. В този момент в камерите трябваше да започне изкуствено оплождане, а след това и развитие в „утроба“. Когато човека бидеше достатъчно пораснал (средно около 9 месеца), щеше да се приведе в летаргичен сън за 19 години, през които в мозъка му щяха да се насаждат знания и умения в съответствие на функциониращ човек. Направихме и още нещо. В мозъците

на всички създадени беше вкоренена идеята да се цени водата, храната и заобикалящата ги природа повече от всичко останало.

Джон си помисли колко много се ценяха тези неща на Атлантис. Как всяка капка вода се използваше рационално, макар че заобикалящата ги вода беше годна за пиене.

-Създадохме 50 мъже и 50 жени. Те създадоха свои деца и постепенно ние се възродихме. Но...

-Не трябваше да се стига до тук, нали? – Джон изглеждаше тъжен.

-Не, не трябваше. Земята беше като рай. Имаше всички – животни, за които не сте и чували, красиви и уникални. Ние унищожихме всички. С действията и бездействията си. С егоизма и нехайството си. Но сега вие имате шанс да поправите нашите грешки.

И те щяха да ги оправят. Отново щяха да населят планетата. Може би след хиляди години, но щяха да го направят. По-късно, когато обиколиха планетата със скачачите, видяха, че имаше места, които не бяха под толкова дебел пласт сняг и лед, а когато Родни проучи атмосферата, научи, че така нужният озонен слой се беше възстановил. Значи планетата се беше отървала от най-големия си враг – човека, и сега бавно и сигурно възвръщаше силата си.

Те отново щяха да дойдат, но сега благодарение на предшествениците си (по ирония) в същността им бяха насадени защитнически чувства към източниците им на живот.

Сега, с общи усилия, те щяха да поправят нещата. И най-важното – те щяха да направят така, че да има вода за всички, да има вода завинаги.

___ Героите в този разказ не са специално измислени за него. Джон Шепърт, Родни Маккей и Ронан Декс са главни действащи лица в американския филм „Старгейт Атлантис“. От сюжета на филма са взети също така кораба (Атлантис), местонахождението на героите (галактиката Пегас) и технологиите, които използват. Всичко останало е измислено като целта е да се покаже човешкия егоизъм и твърде възможните последици от злоупотребяването с планетата Земя. ___

Изготвил: Данте, XI клас